

Motivele și principalele argumente

Recursul este îndreptat împotriva Hotărârii Tribunalului din 14 mai 2014 în cauza T-160/12, prin care Tribunalul a respins acțiunea formulată de Adler AG Modemärkte împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 3 februarie 2012 (cauza R 1955/2010-2) privind o procedură de opoziție între Blufin SpA și Adler Modemärkte AG.

Recurenta invocă următoarele motive:

1. în primul rând, o încălcare a articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 privind marca comunitară. Tribunalul a interpretat în mod eronat această prevedere și jurisprudența constantă cu privire la similitudinea semnelor și la riscul de confuzie, în măsura în care a dedus o similitudine a semnelor și un risc de confuzie între mărcile în conflict din concordanța unor elemente ale semnului care, pe de o parte, corespund unei indicații materiale pur descriptive a naturii produselor (și anume, indicarea culorii „bleumarin”, pentru produsele desemnate de mărcile în conflict) și care, pe de altă parte, din cauza lipsei unui caracter distinctiv intrinsec, nu sunt considerate de publicul relevant ca fiind o indicare a originii comerciale a produselor unei anumite întreprinderi spre deosebire de produsele altor întreprinderi. În plus, în această cauză, Tribunalul nu ține seama de noțiunea juridică de indicație descriptivă, reținând că termenul „bleumarin” nu este nici descriptiv cu privire la produsele desemnate, și anume îmbrăcăminte, nici o caracteristică esențială a produsului,
2. în al doilea rând, hotărârea a fost pronunțată pe baza unor fapte denaturate. Tribunalul a negat că indicația „bleumarin” ar putea avea (în limba fiecărei țări, în special în italiană și în franceză) o semnificație descriptivă cu privire la produsele în cauză din clasele 18 și 25, deși semnele în conflict conțin în mod incontestabil noțiunea „bleumarin” pur descriptivă cu privire la produse în fiecare dintre limbile Uniunii și că marca invocată în susținerea opoziției, din italiană „blu marino” și marca a cărei înregistrare se solicită, din franceză „marine bleu” diferită în mică măsură de această noțiune. Mai mult, în cadrul procedurii anterioare în fața OAPI, atât divizia de opoziție, cât și camera de recurs a OAPI a constatat că „bleumarin” (în limba fiecărei țări europene) constituie o noțiune descriptivă cu privire la produse. Tribunalul ar fi obligat de această constatare,
3. în al treilea rând, în hotărârea atacată, motivele invocate pentru a reține că indicația „bleumarin” nu este descriptivă cu privire la produse sunt contradictorii și reflectă o nemotivare. La punctul 54, Tribunalul însuși susține că elementele semnelor în conflict desemnează nuanța de culoare în cauză. La punctul 55, concluzionează, în plus, că această semnificație este „evidentă”,
4. în al patrulea rând, hotărârea atacată a fost pronunțată în temeiul unor dispoziții neaplicabile, și anume cele din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 ⁽¹⁾. Regulamentul (CE) nr. 40/94 ⁽²⁾, este cel care se aplică.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale civile di Trieste (Italia) la 12 iulie 2014 – Florin Lazar, reprezentat de Luigi Erculeo/Allianz SpA

(Cauza C-350/14)

(2014/C 351/05)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale civile di Trieste

Părțile din procedura principală

Reclamant: Florin Lazar, reprezentat de Luigi Erculeo

Pârâtă: Allianz SpA

Întrebările preliminare

Cum trebuie interpretat articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 864/2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (așa-numitul „Roma II”) ⁽¹⁾, în partea care prevede că: „*legea aplicabilă obligațiilor necontractuale care decurg dintr-o faptă ilicită este legea țării în care s-a produs prejudiciul*”. În concret:

- 1) Cum trebuie interpretată noțiunea „locul în care s-a produs prejudiciul” în sensul articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 864/2007, în cazul cererii de despăgubiri pentru prejudiciile patrimoniale și nepatrimoniale invocate de rudele unei persoane, decedate ca urmare a unui accident rutier survenit în statul forului, atunci când aceste rude își au reședința într-o altă țară a Uniunii Europene și au suferit prejudiciile menționate în această din urmă țară?
- 2) În scopul aplicării articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 864/2007, prejudiciile patrimoniale și nepatrimoniale suferite, în țara lor de reședință, de către membrii de familie ai unei persoane decedate într-un accident rutier survenit în statul forului constituie un „prejudiciu” în sensul primei părți a articolului 4 alineatul (1) sau „efecte indirecte” în sensul celei de a doua părți a aceleiași dispoziții?

⁽¹⁾ Regulamentului (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II) (JO L 199, p. 40).

Cerere de decizie preliminară introdusă de High Court of Ireland (Irlanda) la 25 iulie 2014 – Maximillian Schrems/Data Protection Commissioner

(Cauza C-362/14)

(2014/C 351/06)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

High Court of Ireland

Părțile din procedura principală

Reclamant: Maximillian Schrems

Pârât: Data Protection Commissioner

Întrebările preliminare

- 1) În cursul analizei unei plângeri adresate unui funcționar independent investit prin lege cu funcții de administrare și de aplicare a legislației privind protecția datelor, referitoare la faptul că date cu caracter personal sunt transferate într-o țară terță (în speță, Statele Unite) ale cărei legi și practici se pretinde că nu conțin măsuri de protecție adecvate pentru persoana în cauză, acest funcționar, având în vedere articolele 7, 8 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (2000/C364/01) ⁽¹⁾ și fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 25 alineatul (6) din Directiva 95/46/CE ⁽²⁾, este ținut în mod absolut să respecte constatarea contrară a Uniunii cuprinsă în Decizia Comisiei din 26 iulie 2000 (2000/520/CE) ⁽³⁾?
- 2) Sau, dimpotrivă, funcționarul poate și/sau trebuie să desfășoare o investigație proprie asupra problemei în lumina evoluțiilor factuale ulterioare datei la care această decizie a Comisiei a fost publicată pentru prima dată?

⁽¹⁾ Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (JO C 364, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind caracterul adecvat al protecției oferite de principiile „sferei de siguranță” privind protecția vieții private și întrebările de bază aferente, publicate de Departamentul Comerțului al S.U.A. (JO L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10).

⁽³⁾ Decizia Comisiei din 26 iulie 2000 în temeiul Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind caracterul adecvat al protecției oferite de principiile „sferei de siguranță” privind protecția vieții private și întrebările de bază aferente, publicate de Departamentul Comerțului al S.U.A. [notificată cu numărul C(2000) 2441] (JO L 215, p. 7, Ediție specială, 16/vol. 1, p. 64).